

TILBURGS NIEUWE BURGEMEESTER.

Verleden week had de plechtige installatie plaats van den nieuwen burgemeester van Tilburg, den heer Mr. Dr. T. L. G. Z. M. Vonk de Both Staande (in gala-costuum) de nieuwe burgemeester. *(V.F.B.)*

„Baron d'Orsoie... welkom! La dame rouge is voor u niet gevaarlijk," riep zij mij sarcastisch toe. M'n oogen deden pijn van het felle licht en ik was te verbouwereerd om iets te kunnen antwoorden. Langzamerhand geraakte ik aan het licht gewend en ik zag dat ik door drie gewapende Arabieren bewaakt werd. Zij leunde achterover en op haar gelaat was een lach zóó wreed en valsch, als ik nimmer bij een menschelijk wezen gezien had. Het gewelf bestond uit kale muren met hier en daar een bundel gloeilampjes; op den vloer lag een Oostersch tapijt, en bij de sofa stond een Moorsch tafeltje.

„Baron d'Orsoie," hernam zij terwijl ze een sigaret opstak, „u ziet dat ik het avontuur gewonnen heb. Ik bezit de heerlijke gave op geen man verliefd te worden en mis elk gevoel van medelijden. Het eenige wat ik verlang is geld . . . U is een man van goede educatie en daarom verwacht ik dan ook, dat u zoo beleefd zult zijn onze transactie spoedig af te wikkelen. Ik heb hier uw chèqueboekje, als u mij een aantal chèques uitschrijft ten bedrage van twee millioen francs, dan zijn wij gereed en mijn getrouwen zullen u uit het web van de spin brengen. De „high life" zal u des te interessanter vinden nu u een avontuur met de gevreesde vrouw hebt gehad. . . . . Die twee millioen zijn zoo'n reputatie wel waard!"

„En als ik weiger?"

„Zoo dom zult u toch niet zijn . . . U ziet dat u geheel in m'n macht is. U wordt bewaakt . . . U zit een paar honderd meter onder den grond en in dergelijke gevallen maak ik gebruik van m'n honger-boudoir. Ik laat er u geboeid opsluiten. U blijft twee dagen weigeren, maar den derden dag vraagt uw maag u de chèques te teekenen . . . . Waarom die nuttelooze zelfkwelling?"

„Teeken, wij zullen wraak nemen!" fluisterde een der Arabieren mij toe.

De stem klonk oprecht, maar m'n vertrouwen in Arabieren was niet erg groot meer. Te verliezen had ik niets meer. De vrouw vermoorden kon ik niet, want voor ik een hand uitgestoken zou hebben, zou ik door de kerels overmeesterd zijn.

„Ik teeken . . . . . !"

„Dat dacht ik wel."

Ik schreef veertig chèques uit en terwijl ik daarmede bezig was, hoorde ik ver weg een paar Arabische woorden roepen.

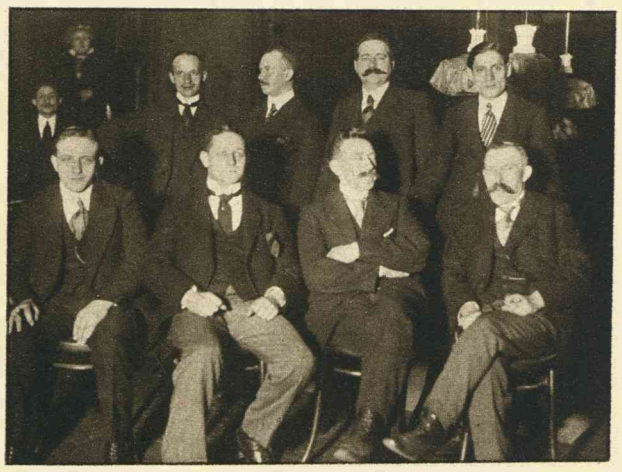
„Ik krijg weer bezoek," riep ze lachend. „Achmed is een goed bediende . ."

„Is dat jouw handlanger?" schreeuwde ik haar toe.

„Ja, Baron, dat is nog een echte trouwe bediende . . . Wat heeft hij mijn opdracht om u hier te brengen geniaal uitgevoerd . . . Laat mij de chèques eens zien . ." De Arabier bracht ze haar, ze vergeleek de handteekeningen met die van mijn identiteits-bewijzen en zeide daarna:

„U hebt toch niet alles aan mij geschonken, want uw erfgenamen hebben toch ook recht op een deel van uw vermogen. La dame rouge is niet inhalig en gunt een ander ook wat . . . . . Baron d'Orsoie, het spijt mij, maar ik moet u naar het rijk uwer voorvaderen zenden, want anders zou mijn zaak spoedig verloopen zijn. Ik laat u hiernaast anti-chambreeren en daar zult u enkele millionnairs van verschillende nationaliteit vinden. Ze zullen u wel niet veel vertellen, want het zijn alleen de beentjes van de eens zoo wel doorvoede lijven, maar het is toch beter geraamten, dan in het geheel niemand tot gezelschap te hebben."

„Wees gerust," fluisterde de Arabier mij in het oor, terwijl zij vervolgde: „De dood die u wacht is hoogst interessant . . . . . Hiernaast zult u een vijvertje zien, waaruit doodelijke gassen opdwalmen, die den mensch, wanneer hij ze inademt, mooie beelden voor den geest tooveren en hoe schooner de visioenen, des te dichter is de dood bij u . . . . . Baron d'Orsoie . . La dame rouge heeft het avontuur gewonnen . . . . Requiescat in pace!" Zij lachte valsch, stond op en boog. Ik kon mij niet meer bedwingen en wilde met m'n vuisten haar hersens inslaan; maar de Arabieren grepen mij en brachten mij bij het voorhang. Zij lichtten het op, ontsloten de zware deur, die er achter was en ik werd door een van hen in een kleine enge en schaars verlichte ruimte gebracht, waarna de deur weer gegrendeld werd. „Wacht even," zeide de man, „ik zal je redden; blijf tegen den muur staan, want dáár is de lucht het minst gevaarlijk, spreek zoo weinig mogelijk en haal alleen door je neus adem."

KAMPIOENSCHAP BILJARTEN NEDERLAND 2e KLASSE.

Zondag 12 December zijn te Zwolle de wedstrijden om het 2e klasse Kampioenschap van Nederland gespeeld. Onze foto geeft de deelnemers aan deze wedstrijden. Staande v.l.n.r.: B. v. d. Erve; J. G. N Erweg; K. Willig; A. Bos (Kampioen.) Zittend, zelfde volgorde: P. H. Landweer; L. Kisch; H. Eyssen; G. Pool. *(foto Braakhekke.)*

De Arabier verwijderde zich langs den muur en ik nam de omgeving eens op. De ruimte werd nauwelijks verlicht door een rood gloeilampje en in het rossige schijnsel zag ik in het midden een klein vijvertje. Boven het water hing een violette nevelwolk, die een eigenaardigen maar aromatischen geur verspreidde. Rondom het water lagen lijken; enkele waren geraamten; een paar gaaf of gedeeltelijk vergaan. Alle waren gekleed in reis- of avondtoilet. Eén ongelukkige scheen voorover in den vijver gevallen te zijn; het bovenlichaam was geheel onder water en het overige deel lag op den rand.

In mijn hoofd kreeg ik een vreemd gevoel en in mijn mond een zuur-zoeten smaak, terwijl m'n oogen de dingen veel grooter begonnen te zien, dan ze in werkelijkheid waren.

De man kwam terug en gebood mij hem een hand te geven en hem snel te volgen zonder een woord te spreken. De vergiftige ruimte ontkwamen we door een zeer nauw gat in den muur, dat hij met een stuk steen weer sloot. Nu ging het weer door een diepe duisternis, ik voelde dat de grond opliep en geheel met puin bedekt was. Na een tijd geloopen te hebben, gaf ik een schreeuw want eensklaps zag ik het daglicht weer en een oogenblik later stonden wij bij de zuilenrij. Veel tijd om over alles na te denken liet de man mij niet, want hij snelde voort en wenkte mij hem te volgen. Bij de spleet waar ik met Achmed was ingegaan, bleef hij staan en verzocht mij hem te helpen om een stuk steen weg te kantelen. Met groote inspanning gelukte dit ons en nauwelijks was de steen gekanteld of de spleet viel dicht. „Ze zijn gevangen. Vanbinnen kunnen ze den uitgang niet open krijgen . . . en nu naar den auto."

We gingen hollende en springende over het puin naar een stuk muur, waar in de schaduw een grijze auto stond. We sprongen er in en met een vaart, zoo snel als ik nog nooit gereden had, gingen we naar Luxor.

* * *

Drie maanden later.

In den tuin van mijn hotel lag ik op een mailstoel in de schaduw der palmen te staren naar den breeden zandkleurigen Nijl. Ik zag meer de „dahabieh's", die met gezwollen zeil, stroomaf gleden naar het groote Caïro, dat daar ginder lag met zijn slanke minaretten, grooten witten koepel en golvende huizen-massa.

Rondom mij geurden de rozen en bloemen en wuifden de palmen; aan de overzijde der rivier plasten een paar kraanvogels en verderop waren fellah's op hun atters aan het werk onder den diep-blauwen hemel.

Van mijn zware ziekte, een gevolg van mijn avontuur en den vergiftigen damp dien ik ingeademd had, was ik genezen en ik voelde het volle leven weer door mijn lichaam stroomen.

Over een paar dagen zou ik naar Parijs vertrekken en nu ik hier lag te mijmeren wilde ik mij nog eens verdiepen in „La histoire de la dame rouge."

In Palermo, toen zij van boord ging, had zij Achmed getelegrafeerd mij te Alexandrië op te wachten en te achtervolgen en haar geregeld op de hoogte te houden. Het doel was om mij naar Luxor te lokken, hetgeen niet noodig was, daar dit juist het doel van mijn reis was. In Caïro had ik Achmed als gids en bediende aangenomen op aanbeveling van den gérant van mijn hotel, die niets van zijn praktijken afwist. Achmed had gewacht tot op den dag, dat ik weer naar Caïro terug zou keeren, eer hij mij in den val liet loopen. Ze gingen daarbij zoo geraffineerd te werk, dat, toen ik aan haar overgeleverd was, Achmed mijn hotelrekening betaalde, mijn koffers naar Caïro terugzond en aan den hotelier de mededeeling deed dat ik reeds vertrokken was . . . . . .

Achmed werd denzelfden avond gearresteerd.

De mysterieuze sluier die het leven van la dame rouge omhulde, is nimmer opgelicht geworden. Ben Hassein, zoo heette mijn redder, waarschuwde in Luxor onmiddellijk de autoriteiten, die zonder een oogenblik tijd te verliezen met een groot aantal gewapende mannen een inval in de spelonk deden, doch zij vonden er wel mijn chèques en veel gouden munten en sieraden, maar geen enkel lid van de bende. Met groot levensgevaar vischten de mannen den vijver af en vonden in het water het lijk van la dame rouge. Zij was er in gesprongen toen zij zich ontdekt zag en had te midden van de overblijfselen van haar slachtoffers den dood gezocht.

Ben Hassein was ik geen dankbaarheid voor mijn redding verschuldigd,

M. MONASCH. †

J. H. v. EMDEN. †

JOH. WAGENAAR.

Verleden week is te Utrecht overleden de heer M. MONASCH, Opperrabijn van de ressorten Utrecht en Drente. — Te Arnhem is overleden de heer J. H. v. EMDEN, oud-dir. van de suikerfabriek „De Klingelbeek" aldaar. De overledene, die in verscheidene belangrijke colleges zitting had, was in nijverheidskringen een zeer geziene persoonlijkheid. — De heer JOH. WAGENAAR, directeur van de Utrechtsche Muziekschool, die Zaterdag 11 dezer 40 jaar bestond. (Zie ook foto onderaan op deze pagina.)

40-JARIG BESTAAN UTRECHTSCHE MUZIEKSCHOOL.

Zaterdag 11 December was het 40 jaar geleden dat de Utrechtsche Muziekschool werd opgericht. Onze foto geeft een groep der leeraressen en leeraars, die aan deze school verbonden zijn. *(foto Jochmann.)*